

ZALÁN TIBOR

Éhség

(KÉT BAKA-MOTÍVUMRA,
KNUT HAMSUN LEGENDÁS KÖNYVÉNEK CÍMÉT KÖLCSÖNVÉVE...)

Hiába vágjuk a holdfényt
hagymakarikákra:
nem nyomja el a rothadásszagot.
(A századvég költőihöz)

S az eszme? Egérfogóban szalonna.
(Farkasok órája)

A csapdák ki vannak rakva Ne
hívjuk őket így Legyenek csak
egérfogók És bennük avas
szalonna-csíkok Az egerek
mi leszünk Óvatosan járjuk
körül a szánalmas eleség
et Ha zabálni kezdenénk a
vas rácsapódik a nyakunkra
De nem halunk meg Az túlságos

an méltóságos volna Az eg
érfogókba rakott szalonna
romlott Tudjuk de egyre nő az
éhség bennünk Az éhezés szé
düléssel kezdődik Követi
a düh Azt meg az apátia
Gyülekezünk az egérfogók
körül és kifogy a szánkából a
nyál Egymásra várunk Egymásra

uszít bennünket a reményte
lenség Nézünk egymásra sötét
en Ellenségesen Pedig csak
éhesek vagyunk S ha ennénk is
ennyiünknek a néhány csík rom

lott szalonna úgysem lenne már
elég Engedj közel a lelked
hez suttogja valaki De ki
nevetik Az örökké zárt ab

lakokon keresztül beárad
a bűz De lehet hogy a saját
bűzünket érezzük Ahogy rot
hadunk a kirakott egérfog
ók romlott szalonnája körül
Ki éheztet ki bennünket Ki
nevet a hold arca mögül ki
hajolva Valaki a holdfényt
karikára vágja Köhög és

hány Nincs szájalom bennünk Az em
pátiát elnyomja a lelkünk
et is elrohasztó éhség Él
hetnénk ezek nélkül a cafat
szalonnák nélkül is De már meg
szoktuk az ízet Amikor még
nem romlottat raktak elénk Meg
lehet régen is egérfogók
tüskéjére tűzve S meg lehet

minden zabáláskor levágták
a fejünk Csak nem vettük észre
Mert nem volt fontos mi van fej
ünkkel Csak hogy mi van a fejünk
ben És még nem féltettük a nyak
unkat A holdfényt hagymakarik
ákra aki még érzékeny a
rothadás szagára Amúgy meg
lehet szokni Ha belőlünk jön

különösen könnyed ez a szenv
edés Kerülgetjük a szalon
nát az egérfogóknál És tánc
ra perdülünk kínunkban néha
S a gyűlöletünk egymással szem
ben egyre nő Hiába hogy nem

eszik senki A másik éhség
ét irigyeljük el A másik
éhezése mi elundorít

S az egérfogókban felnevet
a romlott szalonnacsík Aki
tud még emlékezni dagadó
pofával űrli a semmit Mert
az emlékezetnek nincsen any
nyi anyaga mit enni lehet
A reménytelenség zabálja
fel egyenként a gyermekeit
Mind kevesebben vagyunk a mind

több egérfogó és a mind több
romlott szalonna körül Akár
meg is egyezhetnénk döglődés
közben Legalább hogy ki első
nek a fejét A rothadás-szag
egyre elviselhetetlenebb
Mozdulnánk de képtelenek vagy
unk rá Éhségtől részegen tán
torgunk Tudjuk egymást faljuk föl